

Çocuklar

— nevzat-taski · 21 Aralık 2010

Çocuklar herşeyden habersiz büyür
Masum halleriyle melekler gibi,
Onlarsız sürmüyor, yalancı ömür
Acılı kalplerin sevgi sahibi
Kollarını açsan uçarak yürür.

Hayaldir dünyası ordan beslenir,
Kıpır, kıpır atar, ufacık yürek
Annenin elinde ne hoş süslenir
Aynaya yaklaşır,koşup gülerek
Oyun oynamaya, pek heveslenir.

Sıcak bir yuvanın, bahar kokusu
Öfkenin bittiği, en tatlı zaman
Bir başka oluyor, çocuk coşkusu
Minik ellerini, verdikleri an
Çekiliyor ömrün, bütün korkusu.

Özgürlük çocuğun çizdiği roman
Ülkede kraldır, tahta oturmuş
Ondan başka yoktur, büyük kahraman,
Bütün savaşları, kendiyle kurmuş
Prensesi bekler, öldüğü zaman.

Gonca gül gibidir, tomurcuk açar
Onu koklamaya, hiç doyamazsın
Etrafına sevgi, ve umut saçar,
Ayrılığa zaman, koy duramazsın
Hayatının rengi, ahengi kaçır.

Tanrı ne de güzel,bağlamış bizi
Canımızdan öte, mukaddes bir yük
Ayağı takılıp, kanasa dizi
Çektiğimiz acı, sanki çok büyük
Ölene dek kalır, mazide izi.

Nevzat TAŐKIRAN